

Ændringer paa Finansloven, ja, saa synes jeg, at den logiske Konsekvens deraf maa være, at den højtærede Statsminister indrømmer det konservative Parti et betydeligt Raaderum til at kombinere disse Muligheder, blot Enderesultatet bliver den store Nedskæring. Det er selvfølgelig meget nemt for den høje Regering at erklære, at der kan forhandles om Enkeltheder, men jeg vilde dog finde det i højeste Grad beklageligt, hvis det, naar det kommer til Realitetsforhandlingerne, skulde vise sig, at f. Eks. Lovforslaget om fuldstændig Omændring af Tjenestemandsløven skulde fastholdes i sine Grundtræk af den højtærede Regering; navnlig naar man ser, at den højtærede Regering i samme Lovforslag erkender, at Loven trænger til en Revision snarest muligt og senest om 3 Aar, vilde det dog være noget urimeligt, om den højtærede Regering vilde fastholde ogsaa Realiteten, de reelle Grundtræk i et saadant Lovforslag som et Ultimatum. Og lignende Betragtninger, mener jeg, kan gøres gældende med Hensyn til visse Afsnit af Arbejdsløshedslovforslaget. Hvis det er den højtærede Regerings Mening at ville indtage en saadan Holdning, ja, saa kan den højtærede Statsminister maaske opnaa at komme til at fungere som det store Vindpust, der er i Stand til at puste nyt Liv i Venstrepartiets henslukkende Gløder, og give det Skin af, at det danske Venstre er det samme, som det var for 25 Aar siden, et stort Samfundsparti, men saa er den højtærede Statsminister ikke den konstruktive Statsmand, som vi i Øjeblikket trænger til.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. Stauning sige, at selvfølgelig har Fagforeningerne den fulde Ret til at sige: Det og det er vor Løn, for den gaar vi i Kamp, og vi betaler selv Kampomkostningerne ved at opretholde denne Løn. Men det forhindrer ikke, at denne Stivhed med Lønninger fastsatte for 2 Aar ad Gangen uden Hensyn til, hvad der sker i disse to Aar, dette Krav om, at disse Lønninger staa fast, enten saa Tiderne gaar til den ene eller den anden Side, har Følger, der netop kommer af, at man savner Bevægelighed, og for denne Mangel paa Bevægelighed er det, det bliver nødvendigt for Fagforeningerne ogsaa at paatage sig Ansvar. Saa maa det overlades til dem selv at afgøre, hvorvidt de kan bære dette Ansvar, ganske paa samme Maade, som det staa dem frit, der producerer Flæsk — Husmænd og Gaardmænd —, at

indrette sig efter de Vilkaar, som Flæskproduktionen giver.

Det ærede Medlem Hr. Stauning ønskede saa endvidere at benægte, at Socialdemokratiet nogen Sinde har belært Arbejderne om, at naar der var for lidt Arbejde, gjaldt det om at holde igen baade med Hensyn til Arbejdstid og Arbejdstempo. Dette beklager jeg, fordi jeg altid har haft det Indtryk af det ærede Medlem, at han altid viste aabent Visir og altid var bekendt, hvad det var, han arbejdede med. Jeg tror ikke, at nogen kan være i Tvivl om, hvad det er, den Artikel, jeg læste op af, opfordrer Arbejderne til. Det kommer maaske sjældent saa aabent frem, men at det finder Sted, det tror jeg, alle, der er kendt med Forholdene, vil indrømme, og hvis det ikke er Meningen, saa synes jeg, Redaktøren af „Social-Demokraten“ skulde sige: Det er en farlig Lære at fortælle Arbejderne, at de skal tage sig i Agt for det forcede Arbejdstempo. Vi har i vort Folk mange Gange kendt daarlige Tider, Modgangstider og fattige Tider, men Hovedmiddelet til at komme derigennem har altid været øget Arbejde, aldrig dette, at man advarede imod at øge baade Arbejdstid og Arbejdstempo, og hvis Socialdemokratiet vil fastholde det Standpunkt, som det har i denne Sag — og det nytter ikke, at man vil fragaa det, for der er for mange, der ved Besked i saa Henseende —, saa gør det en daarlig Gerning imod vort Folk, imod Arbejderne saavel som imod hele Samfundet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Stauning har Ordet for en kort Bemærkning.

Stauning: Jeg forstaaer ikke, hvortil det skal tjene vedblivende at ville paastaa, at Socialdemokratiet har et Standpunkt, der gaar ud paa, at Arbejderne skal bestille saa lidt som muligt. Jeg har sagt det een Gang: Det er ganske urimeligt! og den højtærede Statsminister har ikke leveret Skygge af Bevis for Sandheden af denne sin Paastand.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg henstiller da, at man i „Social-Demokraten“ tager Afstand fra den Artikel, som jeg her har læst op.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og betragter hermed den politiske Forhandling vedrørende de foreliggende Forslag som afsluttet.